

*Lieciet mirtot, jūs debesis, no
augšas svētībai, un mākoņi lai izlej
taisnību pār zemi! Lai zeme atver savu
klēpi, lai uzplaukst pestīšana, un lai tai
līdzī izaug taisnība! Es, Tas Kungs, pats
to tā esmu radījis. (Jes.45:8)*

Doles - Ķekavas **DRAUDZES AVĪZE**

2010.gada jūlijs, Nr.3

DIEVKALPOJUMĀ - SLIMNIEKU EĻĻA

Vai jaunums?

No vienas puses jā – mūsu draudzē. No otras puses, šī Dieva dāvana lietota jau Kristus zemes dzīves laikā. Vēlāk par to rakstījis Jēkaba vēstulē. *Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecajus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā. Un ticīga lūgšana izglābs slimo, un Tas Kungs viņu uzcelš. Un, ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots. Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā. (Jēk.5:14-16)* Tā arī tas baznīcā tika praktizēts, līdz kamēr reformācijas laiks savā dedzībā atmeta vairākas ārēji redzamas lietas baznīcā, uzsverot principu – tikai Raksti. Mēs esam aicināti izvērtēt katru kalpošanas veidu saskaņā ar Evaņģēliju un, ja tur atrodams pamatojums, varam arī lietot draudzē. Tā tas ir arī ar eļļas lietošanu jeb svaidīšanu ar eļļu dievkalpojumā.

Atvērt durvis Dieva spēkam.

Ko dod šāds dievkalpojums? Pati svarīgākā lieta – tiek atvērtas durvis Dieva spēkam. Var jau sacīt, Dievs jau tāpat var darboties. Kādēļ īpaši dievkalpojumi? Dievs, protams, var visu, bet mūsu – cilvēku - problēma ir mazticība, dāvanas saņemot.

Šajā numurā lasiet:

- ✎ *Par lūgšanu*
- ✎ *Tuvojas Cerības festivāls*
- ✎ *Vasaras Bībeles skola Jaunjelgavā*
- ✎ *Norvēģu jauniešu viesošanās Ķekavā*
- ✎ *Kā mīlēt tuvāko*
- ✎ *Iepazīsimies – Olaines draudze*

Savukārt ticība tiek stiprināta draudzes kopībā. Kad tu redzi, ka citi arī saņem to pašu, ko tu, tava ticība pieaug. Kad tu dzirdi pateicību par dziedināšanu un palīdzību, tava ticība pieaug. Dievkalpojums palīdz īstenot Dieva prātu, sagatavo cilvēka sirdi dāvanu saņemšanai. Dievs arī redz nodomu, kādā dievkalpojums notiek. Šeit lūdzam par cilvēku veselību – miesīgo un garīgo, sagaidot Dieva spēku mūsu nespēkā.

Vai konkurence netradicionālai dziedniecībai?

Varētu sacīt, ka jā. Tas, ko darīja Jēzus, ārēji izskatījās līdzīgi kā rīkojas dziednieki. Kad sieva pieskārs Viņam un tika dziedināta, Jēzus juta, ka spēks izgājis no Viņa. Arī dziednieki mēdz runāt par īpašu spēku, ar kura palīdzību tad viņi darbojas. Jautājums paliek par spēka avotu. Dziedināšanā evaņģēlijos

neapšaubāmi spēka avots ir Dievs. No kurienes spēku ņem ekstrasenss? Pastāv liels risks to saņemt no ļaunās garīgās pasaules daļas un pakļaut savu dvēseli briesmām, rūpējoties tikai par miesas veselību. Dievs, savukārt, pirmkārt rūpējas par cilvēka dvēseli un tad arī par miesu. Baznīcai vajadzētu būt tai vietai, kur mēs bez bailēm un riska saņemam visu mūsu dvēseles glābšanai un miesas stiprināšanai. Ja tā pat nemēģina kaut ko no Dieva bagātības praktizēt, tad šo nišu ātri ieņem citi spēki. Ilustrācija tam ir kaut vai atbrīvošana no lāsta par samaksu. No lāsta un ļaunā varas var atbrīvot tikai Kristus un tas, protams, notiek bez maksas kā to varam lasīt arī evaņģēlijos.

Kurš kalpo?

Dievs vai cilvēks? Kaut arī altārī redzams mācītājs, tomēr skaidrs, ka īstais kalpotājs ir Dievs. Viņa svētība ir tā, kas nāk un dara pie cilvēkiem to, kas nepieciešams. Tomēr Kristus ir cēlis Baznīcu,

aicinājis mācekļus, lai tie būtu Dieva rokas un balss virs zemes. Arī cilvēkam tādā ir sava loma. Tomēr izšķirošā loma ir un paliek Dievam. Tādēļ arī par katru brīnumu, dziedināšanu vai atbildētu lūgšanu lai pateicamies Dievam.

Esiet neatlaidīgi!

Ko darīt, ja it kā nekas nenotiek? Ja neviens klibais nekļūst taisns, neredzīgais redzīgs, nedzirdīgais dzirdīgs utt. Ir divas iespējas, kā rīkoties. Viena – vairs šādā veidā nekalpot, nelūgt par veselību, nelietot eļļu. Atstāt dziedināšanas dāvanu vēsturei, nemēģināt lūgt no Dieva to tagadnē. Sacīt: Dievs jau neko šodien no tā nedara. Tas būtu vieglākais ceļš. Otrs ceļš – būt pacietīgiem un neatlaidīgiem šajā lūgšanā un turpināt ticēt. Kā arī Kristus saka: esiet neatlaidīgi! Ieraudzīt, ka cilvēks ir kaut kas vairāk par miesu, kurai ir savas nepilnības un sāpes. Varbūt kādam vēl lielākas sāpes ir dvēseles ievainojumos, kas nav ārēji tik labi redzami. Ļaut, lai Dievs pats izvēlas, kā un ko darīt šādā dievkalpojumā pie cilvēka. Kad būsīm neatlaidīgi kalpošanā, pienāks arī laiks ārēji redzamai Dieva spēka izpausmei. Būsīm neatlaidīgi un pacietīgi arī mūsu draudzē!

Lai Dievs mūs visus svētī bagātīgi! Āmen!

Draudzes mācītājs Raivis

Kungs, nezini, ko Tev lūgt! Tu viens zini, kas man ir nepieciešams. Tu mani mīli vairāk, nekā es pats māku mīlēt sevi. Tēvs, dod Savam kalpam to, ko es pats neprotu izlūgt. Neuzdrošinos lūgt nedz krustu, nedz iepriecinājumu. Vēlos vienīgi būt Tavā priekšā ar atvērtu sirdi. Tu redzi vajadzības, kuras es nespēju izraudzīt. Noraugies! – un dari ar mani pēc Tavas žēlastības; ievaino un dziedini, satriec un piecel. Esmu svētbijības un klusuma pilns Tavas gribas un Tavu ceļu priekšā, kas man ir neizdibināmi. Es pienesu Tev sevi par upuri un nododos Tev. Man nav citas vēlēšanās, kā vien piepildīt Tavu gribu. Iemāci mani lūgties un lūdzies manī Tu Pats! Āmen. (Filarets)

PAR LŪGŠANU

„Lūgšana ir saruna ar Dievu”, saka baznīctēvs Augustīns 354. – 430.g. Lūgšana dod iespēju atzīties Dievam tajā, ko esam darījuši nepareizi un to nožēlot, lūgt Dievam mums vajadzīgo palīdzību, aizlūgt par citiem cilvēkiem viņu vajadzībās. Lūgšanā pateicamies Dievam par visu un Dievu slavējam. Tomēr lūgšana ir ne tikai saruna ar Dievu. Tā ir arī norimšana un klusēšana Dieva priekšā, ieklausīšanās Dievā un

apcere Viņa svētajā klātbūtnē. Lūgšanā ir svarīga sirds attieksme, mūsu nožēla, pazemība un paļaušanās Dieva gribai. Lūdzot dievkalpojumos un reizēs, kad to dara vairāki cilvēki kopā, mēs lūdzam, skaitot tēvreizi: „Mūsu Tēvs debesīs...”, tomēr bieži mums gribas savas vajadzības Dievam izteikt paša vārdiem.

Lūgšanu ieteicams sākt ar grēku nožēlas lūgšanu – sava vājuma, kļūdu un nepilnību atzīšanu. Pat neapzinoties visus grēkus, mūsu apziņā ir sīki grēki (skaudība, naidis, dusmas, nepiedošana), kuru nožēlošanai un piedošanai mums ir vajadzīga Dieva žēlastība un palīdzība.

Nākamā lūgšanas daļa ir pateicība Dievam par Viņa žēlastību, mīlestību, dānumu – par visu, ko saņemam no Radītāja. Pateicība arī par grūtībām un ciešanām, jo ciešanas rada izturību, izturība – pastāvību, pastāvība – cerību, kas dod piepildījumu, ja mēs paļaujamies uz Dievu. Pateicībā mēs Dievu slavējam, paužam prieku par to, ka Viņš ir un piepilda mūs. Tas ir apliecinājums Dieva visvarenībai un mūsu piederībai Viņam.

Tālāk seko lūgšana par savām miesīgām un garīgām vajadzībām. Lūgšanai ir jābūt dziļi izjustai, dzimušai patiesās jūtās un no skaidras sirds. Tomēr jāatceras, ka lūgšana ir medaļas viena puse. Otra puse ir cilvēku rīcība. Ja lūdz par mieru, bet pats „ceļ karu”, tad tāda lūgšana ir bezjēdzīga. Ja lūdz pēc pārticības, bet pats nav gatavs strādāt, tad tā nav patiesa lūgšana. Lūgšanai ir nozīme, tai ir spēks vienīgi tad, ja tā teikta ticībā un gatavībā darīt visu iespējamo, lai lūgums, ar ko mēs vēršamies pie Dieva, tiktu piepildīts. Lūgšana ir ticības izpausme – tā apliecina mūsu paļaušanos Dievam. Dievs zina ne tikai to, ko mēs gribam, bet arī to, kas mums derīgs. Būdam visžēlīgs, Viņš katram dod to, kas nepieciešams, lai attīstītos tālāk un saņemtu garīgu svētību. Savā nespēkā mēs lūdzam Dievu: „Dievs, kliecē manas bailes, Kungs, dod iespēju piedot, Kungs, dāvā man sirdsmieru!”, uzticam savas sāpes un lūdzam Viņa dziedinošo palīdzību.

Tālāk mēs lūdzam par saviem tuvajiem un mīļajiem. Izlūdzamies Dieva svētību un žēlastību viņu ģimenēm. Jārod spēks lūgt Dieva svētību arī par citiem līdzcilvēkiem, jo, ja mēs paši būsīm Dieva žēloti un svētīti, bet apkārt būs posts, nabadzība, nebūsīm laimīgi. Bībelē rakstīts, ka tam, kas mīl Dievu, būs mīlēt arī savu tuvāko. Mīlēsim cits citu, aizlūgsim viens par otru.

Pēc patiesas lūgšanas dusmas, naidu un nemieru nomaina labestība, mīlestība, līdzcietība

un sirdsmiers. Beidzot lūgšanu, pateicamies Dievam par to, ka Viņš ir uzklausījis mūs un apzīmējam sevi ar krusta zīmi: „Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Āmen.”

Sagatavojis Konrāds Prūsis

PILNĪGĀ PAĻĀVĪBĀ UZ DIEVU

Aina Lazda ir dzimusi 1925.gada 16.aprīlī. Tajā pašā gadā kristīta Ķekavas baznīcā un turpat sešpadsmit gadu vecumā arī iesvētīta. Draudzes albumos Aina redzama daudzās fotogrāfijās. Kopā ar citām draudzes māsām uzrakstījusi atmiņas par 50. gadiem. Baznīcā vēstures stendos, kuros uzskaitīti baznīcas esošie un bijušie kalpotāji, var izlasīt, ka Aina ir pildījusi gan kasieres pienākumus, gan piedalījies diakonijas darbā. Iespējams, arī jums svētdienās dziesmu grāmatu ir pasniegusi Aina Lazda, kas šopavasār svinēja savu 85.dzimšanas dienu. Un 85 gadi arī šajā draudzē, šajā baznīcā. Pašlaik gan Aina jau ilgāku laiku atrodas slimības gultā, tomēr tas neliedza viņai sniegt nelielu interviju mūsu draudzes avīzei.

- Jūs esat augusi neatkarīgās Latvijas laikā, kad ģimenēs starp visām pārējām attiecībām bija arī katra ģimenes locekļa un visas kopējās ģimenes attiecības ar Dievu. Arī skolā.

- Jā, 1939.gadā beidzu pamatskolu. Pirmdienās skolā visus gadus mums bija lūgšanu rīti. Toreiz visi kopā gājām skolā, visi kopā uz baznīcu. Tas bija pats par sevi saprotams, ka paši baznīcā arī darījām dažādus darbiņus - tīrījām, pušķojām. Visi kopā arī gājām iesvētes mācībā. Tāda bija dzīves kārtība. Iesvētības man bija 1941. gada 22.jūnijā, bijām apmēram 30 iesvētāmie. Tajā dienā vēl bija padomju vara. Zinājām, ka netālu gaida mašīna, lai mūs – eņģeļišus baltajās kleitīnās - vestu uz Sibīriju, iznākot jau no baznīcas. Bet pa dievkalpojuma laiku pienāca ziņa, ka jau ienākuši vācieši, tad ar to pašu mašīnu ciema padomes darbinieki bēga prom.

- Bet bail nebija?

- Nebija. It nemaz. Par to pat nedomāju. Vienkārši strādāju, mācījos, darīju savu darāmo, gāju uz baznīcu un piedalījos kur vien varēju. Mana mammīte visus šos gadus bija maksājusi par mums

visiem baznīcas nodokli. Nesen atradu 40.gadu kvītis. Tā bija pilnīga paļāvība uz Dievu. Vienkārši paļāvība. Vienmēr esam svinējuši Ziemassvētkus. Arī darbā. Kad strādāju Rīgā, mums Bišumuižā bija vieta, kur darbinieki svinējām svētkus, bet jau pēc pāris dienām sauca pie priekšniecības un uz arodbiedrību, strostēja... Jā, arī savējie bija tādi, kas nosūdz.

- Kā klājās kara un pēckara – padomju – gados?

- Nu, protams, bija grūti, jo pilnīgi nekā nebija. Es mācījos Rīgā Mājsaimniecības skolā. Nebija pat papīra, uz kā rakstīt... Un kājās tās pašas baltās čibiņas. Baznīcā nesavtīgi, cik nu mēs tajos laikos tur bijām, katrs, kā varēja, tā sevi veltīja, nekas nebija par grūtu. Atceros - bija Ražas svētki. Es atnāku, bet baznīca vēl ciet, jo Hildiņa (Hilda Krūmiņa) brauca no Doles salas caur Rīgu uz Ķekavu ar visiem baznīcas rotāšanai paredzētajiem zaļumu un ziedu klēpjiem rokās. Viņa baznīcu rotāja tikai ar baltiem ziediem. Viņu gaidot, aizgāju turpat pie Daugavas, salasīju, kas nu tur bija un uzpinu vītņi. Kā mācītājs priecājās! Man arī līdzī prieks. Nebija nekādu ārišķību. Viss vienkārši, mīli un sirsnīgi. Turējāmies kopā. Ko mēs varējām atļauties – 5 rubļus mācītājam par dievkalpojumu samaksāt, ko paši saziņojām.

- Jūs laulājāties 1959.gadā Rīgā Torņakalna baznīcā, tātad arī Jūsu vīrs bija kristietis. Vai jūs īpaši pievērsāt uzmanību tam, lai jūsu nākamais vīrs arī būtu Dieva bērns?

- (Smejas) Nē! Tā vienkārši gadījās. Bet Dievs ir vadījis visu laiku. Mēs dzīvojām kādu laiku Rīgā. Parasti tad gāju uz Pāvila baznīcu, tur arī kristījām bērnus - tā bija tuvāk un vienkāršāk, bet braucu, cik varēju, arī uz Ķekavu.

- Vai uz baznīcu ņemāt līdzī arī bērnus?

- Nē! To nedrīkstēja! Skolā mācīja, ka Dieva nav. Viņi taču tad netiktu augstskolā. Bet dēli paši bez mudināšanas vēlāk izvēlējās savu ceļu pie Dieva, iesvētījās. Arī draudzei noderēja mana dēla Māra augstskolas zināšanas, kad pēc Latvijas neatkarības atgūšanas vajadzēja sakārtot draudzes īpašumu lietas. Pašlaik ciemos ir mazmeita Lauma, kura dzīvo Londonā. Viņa arī tur apmeklē baznīcu. Atradusi tur latviešu draudzi un darbojas - pasniedz svētdienas skoliņā. Bet iet arī uz angļu baznīcu.

- Tātad jūs visu savu dzīvi esat pavadījuši šajā draudzē.

- Jā! Un redzat, kā iznāk - mēs dzīvojām Doles salā, tur mūsu mājiņu nošķūrēja un iedeva zemes gabalu šeit Ķekavā jaunai mājīvietai, bet

nejauši iedeva tajā vietā, kur bija dzimusi manas mammas mamma – viņas dārzā. Tā Dievs vēlējās.

- **Kādu Jūs tagad redzat mūsu draudzi?**

- Tagad visi šķiet svešāki, ne tik sirsnīgi, kā toreiz.

- **Varbūt tāpēc, ka tagad esam daudz, grūti visiem tuvāk vienam otru iepazīt.**

- Draudzei jāturpinās tāpat vien uz priekšu. Cilvēki paši ir neticīgi – atnāk, nokristās un viss - vairs nenāk.

- **Ienākšana draudzē ir ļoti atkarīga arī no tā, kā sagaida, uzņem, uzaicina piedalīties, iedrošina. Arī jūs iedrošināt katru ienācēju, kaut vai pasniedzot Dziesmu grāmatu – tā parādot, ka arī viņš ir piederīgs.**

- Var jau būt!

- **Katrs no mums var parādīt Dievam godu, kalpojot draudzē, un tā arī celt Dieva mājokli sevī – kā to esat darījuši jūs!**

- Lai jums visiem labi klājās! Darbojieties!

- **Paldies! Un veselojieties!**

*Ar Ainu Lazdu sarunājās
Sandra Vancāne*

JAUNJELGAVAS BĪBELES SKOLA '10

2010. gada 11. – 15. augusts

Jaunjelgavas Bībeles skola ir starptautiskas kristīgas organizācijas „Mentorendienst Osteuropa” rīkots starpkonfesionāls pasākums, kas Latvijā notiek jau 11. gadu. Dalībniekiem nav ne vecuma, ne arī konfesionālu ierobežojumu. Organizācijas mājas lapa internetā: www.mentorendienst.org

Šī gada Bībeles skolas tēma: „DZĪVE KRĪZES APSTĀKĻOS”

Programmā: Bībeles studijas, mazās grupas, lūgšanas, slavēšana, sadraudzība, pārdomas, dievkalpojums.

Norises vieta - Jaunjelgavas vidusskolā, Jaunjelgavā, Uzvaras ielā 1.

Dalības maksa - 12.00 Ls vai 15.00 Ls (ja nepieciešamas naktsmājas)

Lektori - mācītāji Jānis Balodis, Edgars Mažis un Ģirts Grietiņš, lektori no Rumānijas un Šveices, kā arī misionāre Inese Baltpurviņa.

Sīkāka informācija:

E-pasts: miliga63@inbox.lv

Tālrunis nr.: Lauma Mīlīga 29388256, Margarita Savicka 29542767, Baiba Pētersone 29830586.

Uz tikšanos Jaunjelgavā!

Mēs vēlamies piesaukt to Kungu, mūsu Dievu, un redzēt lielas un brīnišķas lietas, ko viņš grib darīt Latvijā. Ir pienākusi vasara ar savu sauli un siltumu, atvaļinājumu laiks, bet gatavošanās Cerības festivālam turpinās.

No 5. – 7. novembrim Rīgā, Arēnā Rīga notiks līdz šim vērienīgākais evaņģelizācijas pasākums – Cerības festivāls. Festivālā piedalīsies Raimonds Pauls, Ieva Akurātere, M.V.Smit, Huntley Brown, kā arī citi plaši pazīstami mūziķi. Uztāsies arī 800 dziedātāju liels kopkoris. Programma tiks tulkota igauņu, lietuviešu, krievu un zīmju valodās. Ieeja uz visiem pasākumiem ir bezmaksas.

Festivāls bērniem!

23. oktobrī baznīcā „Prieka Vēsts”, Rīgā, notiks īpašs Cerības festivāls bērniem. Tajā bērni varēs noskatīties speciāli viņiem veidotu izrādi „Puzzle”, vērot klauna uzstāšanos un piedalīties citās aktivitātēs. Cerības festivāls bērniem notiks pulksten 11:00 un 15:00.

Jauniešiem un citiem, kas jūtas jauni!

Piedalies velobraucienā „Par cerību!” 3., 4. un 5. septembrī! Pirmajā dienā tiek organizēti posmu maršruti no attālākām Latvijas vietām līdz Pierīgas pilsētām, bet 5.septembrī visi riteņbraucēji satiekas Rīgā. Brauc pats un ņem līdz draugus, patīkams laiks garantēts – gan kustinot muskuļus, gan vakarā atpūšoties pie ugunsкура! Ja vēlies piedalīties, zvani Ainim Kasparam uz tālruni 29947699 vai raksti uz e-pastu: velo@bgea.lv.

Atved draugu!

Līdzīgi kā Jēzus māceklis un topošais apustulis Andrejs, prieka pilns par to, ka atradis Mesiju, steidzās šo priecīgo ziņu nest savam brālim Sīmanim (Jāņa 1:41-42), kustība „Andrejs” aicina kristiešus iepazīstināt savus draugus ar Labo Vēsti! Azpildiet “Atved draugu” lūgšanu kartīti un lūdz par saviem draugiem.

Vairāk par festivālu mājaslapā www.ceribasfestivals.lv vai pie mūsu draudzes Cerības festivāla koordinatores **Lindas Ziediņas**.

NORVĒĢU JAUNIEŠI - ĶEKAVĀ

Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne apgraizīšanas, ne neapgraizīšanas, ne barbara, ne skita, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos - Kristus. Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpiesies sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite. Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi! /Kol. 3:11-15/

Ar šādu vadmotīvu sirdīs, domās un atvērtos smaidos aizritēja Stovneras draudzes jauniešu grupas viesošanās Latvijā un mūsu draudzē no 12.-16. maijam. Un patiesi – Dievs dāvāja iespēju mums visiem piedzīvot vismaz daļu no šo vārdu patiesības katrā no piecām kopā pavadītajām plaukstošā maija dienām.

Spilgti palikusi atmiņā pati pirmā saruna ar Stovneras draudzes jauniešu vadītāju Havardu busiņā, dodoties no lidostas uz Ķekavu. Taisni jābrīnās, cik viegli un dabiski mūsu saruna no standartfrāzēm par pašsajūtu lidojuma laikā, laikapstākļu atšķirībām valstīs un tā brīža izsalkuma līmeni aizvirzījās uz daudz dziļākiem jautājumiem par draudzes veselību, paļaušanos uz Kunga gādību pašreizējos finansiālajos apstākļos, izsalkumu pēc garīgās barības un slāpēm pēc patiesās Kristus baznīcas atdzimšanas no liekulības pelniem uz bezbailīgas mīlestības pilnu sekošanu, kurā nav vietas kaunam no Patiesības un Gaismas; kaunam no pazemības, prieka un miera Garā. Nav kauna, pat jaunam esot. Citreiz ir vajadzīgas vismaz gadu ilgas kopīgas Bībeles studijas un diskusijas, lai cilvēki maz pamazām atvērtos un pielaiestu viens otru sev tuvāk, citreiz jāpielieto psiholoģiska taktika, lai padarītu viens otru spējīgu uz sakarīgu sarunu, taču ne šajā gadījumā. Tai brīdī mēs pat ne nieka nezinājām viens par otra izglītību, profesiju, interesēm utt. No socioloģiskā viedokļa raugoties, mēs bijām absolūti svešinieki. Svešinieki, kas parastos apstākļos visdrīzāk sēdētu blakus viens otram klusējot, varbūt reizi pa reizei mulķīgi pasmaidot un pasakot kaut ko, kam nav nekādas nozīmes nedz pašā, nedz sarunu biedra dzīvē, lai tikai nomāktu to iekšējo nepilnvērtības un mulsuma trauksmi sevī un sirdīgi aizstāvētu savu ES no otra 'ne tā padomāšanas'. Taču

reizēm (un nepārprotami arī šoreiz) Debesu Tēvs dāvā šo žēlastību būt brīvam no apsēstības ar savām atšķirībām un melīgi samāksloto identitāti un Savus bērnus tā savieno, ka tie bez jebkādam grūtībām atveras un ir vienkārši cilvēki, mīlestības uz tuvāko skarti. Jāatzīst, ka ārpus kristiešu kopienas man ko tādu līdz šim vēl ne reizi nav izdevies piedzīvot. Un kā sirds klusībā ilgojas, lai nevajadzētu sastapt cittautieti šī brīnuma piedzīvošanai, bet mīlestība būtu tik pāriplūstoša, ka tā spētu atvērt sirdi patiesai sarunai ar tuvāko no savas pašu draudzes. Un kā gribētos, kaut pēc šādas atvērtības cilvēku starpā arī neticīgs un dzīvē vīlies cilvēks varētu atpazīt mūsu draudzi, lai viņa sirds sāktu ilgoties tai piederēt...

Tad nu uz šādas atvērtības un brīvības nots

arī aizritēja visas turpmākās dienas kopā ar norvēģu jauniešiem. Programmu bijām veidojuši tādu, lai pēc iespējas nenogurdinātu ciemiņus un dotu viņiem iespēju piedzīvot Latviju un latviešus. Visu maksimāli saskaņojām ar viesu vēlmēm, jo mūsu uzdevums bija ļaut viņiem justies labi pēc pašu ieskatiem, nevis pēc mūsu prāta. Jāsaka, ka šie jaunieši bija apbrīnojami atsaucīgi visam, kas notika, atvērti piedzīvojumiem un pēkšņām izmaiņām, un gatavi samierināties arī ar miesas neērtībām.

Kādi tad bija mūsu priecīgie piedzīvojumi un neparedzētie notikumi? Mūsu pašu mākslas zinātnieces Zanītes un daudz lasījušā Jāņa stāstījumu iedvesmoti apskatījām Vecrīgu un nozīmīgākās Latvijas vēstures joprojām ieraugāmās liecības. Klausījāmies, kā mūsu jauniešūtie draugi smaidiem sejās dzied savas valsts himnu divu ielas tubistu izpildījumā, kuru repertuārā pārsteigumam bija arī attiecīgās valsts jaunākā Eirovīzijas dziesma. Pēterbaznīcā mūs sagaidīja īpašs uzdevums: bija jācenšas izdarīt tā, lai liftā uz baznīcas torņa augšgalu būtu ne vairāk par trim, bet ne mazāk par diviem cilvēkiem, jo tieši tāds bija priekšnoteikums, lai norvēģu grupas Linna varētu ieraudzīt skatu uz Centrāltirgu no putna lidojuma, iepriekš neupurējusi savus nervus un izsauksmes kļiedzienus jau liftā. Ļāvām norvēģu meitenēm izbaudīt iepirkšanās priekus salīdzinoši lētajos Rīgas veikalos. Apmeklējām LELB Jauniešu centru, kurā jauniešiem bija lieliska iespēja

piedalīties gospelkora mēģinājumā, par ko īpaši sajūsmā bija jaunākās dziedošās norvēģu meitenes. Kopā ar JC Ģitāras studijas jauniešiem veidojām pateicības un slavēšanas svētbrīdi, spēlējām jautras spēles, klausījāmies ASV misionāres Ketlīnas stāstījumā par piedzīvojumiem un svētīgo laiku Latvijā, palīdzot jauniešiem iepazīt Dievu. Viņas un mācītāja, JC vadītāja Krista Kalniņa kopīgais redzējums par Jauniešu centra mērķiem aizsniegt jauniešus un palīdzēt nest gaismu viņu trauksmainajās dzīvēs, izmantojot radošas aktivitātes, īpaši ieinteresēja Havardu un viņa sieviņu Innu, jo viņi darbojas līdzīgā jomā savā dzimtenē. Tāpat dzirdēto pieredzes liecību viņi aizveda Stovneras draudzes jauniešu mācītājam Ulem, kas ļoti būtu vēlēties pats būt klāt, taču nevarēja neveselības dēļ.

Sportiskāka diena mums izvērtās Ķemeros pavadītā. Brīnišķīgi visapkārt ziedēja pureņu krūmi, mums laipojot pa purvaino dabas taku laipiņām. Gribējām apskatīt arī jaunatvērto Dzintaru mežaparku, taču viena no tās dienas pēkšņajām lietusgāzēm mūs pārsteidza tūlīt pēc izkāpšanas no vilciena Dzintaru stacijā. Paspējām vien tikt līdz lielajam gaisa tiltam. Turpat uz asfalta tad arī vienā mierā uzrīkojām pikniku un izklaidējāmies, spēlējot frīsbiju un dažādas komandu spēles.

Īpašs piedzīvojums bija kopīgā došanās uz Krasta ielas „Lido”. Braukšana līdz pēdējam centimetram piebāztajā *mikriņā* (kurā gaisa nebija tikpat kā nemaz un kurā, kā vienmēr, skanēja krievu deju mūzikas terors), kad viens gluži tāds pats jau bija aizvadīts garām, ‘cerot uz labāku nākotni’, bija neparasts notikums pie norvēģu sabiedriskā transporta kultūras pieradušajiem norvēģiem. Ceļā mēģinājām izdiskutēt mūžam aktuālo jautājumu par sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju dīvaino attieksmi pret patērētāju elementārām vajadzībām, bet galu galā pasmaidījām un paraustījām vien plecus, un drīz vien jau bija laiks izkāpt. *Lidiņā* pavadījām brīnišķīgu laiku. Tas bija norvēģu pateicības vakars, kurā viņi parādīja mīlestību uz tuvāko no sev Dieva dotā, proti, izmaksāja mums gardumgardas vakariņas. No latviešu virtuves viņi visvairāk slavēja īpaši pagatavotos kartupeļus ar mērci un svaigos redīsus, kā arī šašliku. Vēl no Latvijas ražojumiem viesi sajūsminājās par „Kāruma” sierīņiem un *Serenādēm*, kuras, kastēm vien sapirkuši lielveikalā, viņi aizgādāja saviem mājiniem.

Kopīgi pavadītās saulainās dienas noslēdzās ar Jauniešu dievkalpojumu mūsu baznīcā, kurā mācītājs Raivis dalījās pārdomās par vadmotīvam izmantotās Rakstu vietas tēmu: kāds spēks ir mīlestībai Dievā, kas spēj savienot atšķirīgo un pat nesavienojamo. Tāpat īpašs sveiciens no mūsu draudzes jauniešiem

bija meiteņu dziedātās dziesmas angļu un norvēģu valodā svētdienas dievkalpojumā, ko klātesošie draudzes locekļi vēl noteikti atceras. Un kur tad vēl pats noslēguma pasākums ērgelnieces Ilzes pagalmā ar pašceptajām desiņām, spēli „Pēdējais pāris šķiras” un draudzības futbola maču, kas draudzīgi arī noslēdzās – 2:2.

Vēl daudz un dikti varētu aprakstīt kopīgi piedzīvoto, taču pats svarīgākais, ko noslēgumā vēlos bilst, ir tas, kas šādi sadraudzības mirkļi starp dažādiem cilvēkiem, dažādām draudzēm, ir lieliska iespēja piedzīvot Kristus aicinājumu Viņa Baznīcai būt kā vienai miesai. Līdzīgi, kā varam izlasīt Pāvila vēstulēs, kuras es aicinu ikvienu iekļaut savos ikdienas lasījumos, arī mēs varam rast ticības spēku, palīdzot praktiskos un radošos veidos viens otram ar to, ko nu kuram Dievs Savā Svētajā Garā piešķīris. Tāpēc arī vēlos pateikties ikvienam, kas atsaucās palīdzēt ar transportu, personīgajām finansēm, ēdiena sagatavošanu, laipnu uzņemšanu, savu laiku, īpašumu, radošajām dotībām, padomu, garīgi stiprinošām sarunām, telefona zvaniem un vēl tik daudz un dažāda veida devumu. Nesaukšu jūs visus vārdā, bet ziniet, ka jūsu mazie un lielie darbiņi, kas mīlestībā darīti, ir bijuši redzami ļaužu priekšā; arī norvēģu jauniešu sirsniņu priekšā, par ko viņi ar prieku gatavojas pastāstīt Latviešu vakarā savā draudzē septembra sākumā un par ko pateicības jau saņemtas gan no draudzes mācītāja Ulava, gan no jauniešu mācītāja Ules ar e-pasta starpniecību.

Turpināsim aizlūgt par šo draudzi, kas mums pamazām kļūst aizvien pazīstamāka un tuvāka un cerēsim, ka arī šī sadarbības joma – jauniešu sadraudzība – varēs turpināties pēc Dieva gribas, un kādā no turpmākajiem avīzītes numuriem varēsim lasīt, kā Ķekavas draudzes jauniešu grupai būs gājis Norvēģijā, jo turp plānojam doties šī gada rudenī.

Ieva Marta Henčele

*Iepazīsimies – vēl viena mūsu prāvesta iecirkņa
baznīca –*

OLAINES SV.ELIZABETES BAZNĪCA

Olaines vēsturē baltās baznīcas siluets ieņem īpašu vietu. Katlakalna – Olaines draudze dibināta 17. gs. pirmajā pusē. Kopš 1635. gada mācītāja rezidence atradās Katlakalna mācītāja muižā. Uz Olaini mācītājs atbrauca noturēt dievkalpojumus, kristīt, laulāt un izvadīt mirušos. Steidzamos gadījumos un kara laikā to darīja ķesteris un baznīcas skolas skolotājs.

1749. gada 5. augustā sākās jauns posms draudzes dzīvē. Mācītājs Matiass Holsts iesvētīja jaunas mūra baznīcas pamatakmeni. 1753. gada 25. jūlijā jaunuzcelto baznīcu iesvētīja. Draudzei gan bija iebildumi pret to, ka kancele iebūvēta altārī, taču galvenokārt izskanēja pateicības vārdi par vienīgo tolaik visā Rīgas lauku teritorijā skaisto mūra celtni. Inventārs un oriģinālā iekārta karu ugunīs gājusi bojā, taču baltā baznīca joprojām pulcina Olaines ticīgos ļaudis.

Pirms pirmā pasaules kara par Olaines draudzes ķsteri (mācītāja palīgu draudzes darbā), ērģelnieku un kora vadītāju darbojās ievērojamais literatūras vēsturnieks Teodors Zeiferts, kurš no 1891. – 1916. gadam strādāja par Olaines draudzes skolas pārzini.

Pirmajā pasaules karā šī baznīca tika nopostīta: krievu karaspēks 1916. gadā nogāza torņa galu un baznīcā ierīkoja novērošanas punktu, bet vācu karaspēks apšaudīja baznīcu un beidzot pilnīgi sagrāva.

Latvijas laikā 1926. gadā baznīcu atjaunoja vienkāršotā veidā, arī neatjaunojot baznīcas veltes, bet liekot tur mucveidīgās koka veltes, arī tornis bija īsāks, ne tāds, kāds sākotnēji, kas pēc olainiešu domām nedaudz atgādinājis Pētera baznīcas torni.

Sākumā Olaines baznīca bija saistīta ar Katlakalnu kā Katlakalna otrā baznīca.

1957. gadā par Olaines draudzes mācītāju tika apstiprināts Roberts Feldmanis, kurš kalpoja arī Katlakalna draudzē. Pēdējā kara laikā baznīcas ārsienas nedaudz bija sabojājušas šāviņu šķembas, taču lielākie postījumi tika izdarīti pēc tam. Baznīca smagi cieta no “karojošās bezdievības” huligānisma. Pastāvīgās ielausšanās un postīšanas gandrīz pilnīgi izdemolēja baznīcas iekšieni. Pēc mācītāja Roberta Feldmaņa ieceres, iniciatīvas un viņa vadībā tika sākti un izdarīti pārbūves un atjaunošanas darbi. 1960./70. gados nopostītā altāra un kanceles vietā tika uzcelts altāris un kancele no igauņu dolomīta un Allažu šūnakmens. Arī strādnieki nāca no Igaunijas. Viss kopskats ir nopietns un atgādina senbaznīcu.

1992. gada augustā Karlskūgas (Karlskoga) draudze Zviedrijā uzdāvināja, atveda un uzstādīja ērģeles, kuras iesvētīja 1992. gada 20. septembrī. Līdz ar to Olaines baznīcā atkal skan ērģeles, kas tur nebija bijušas jau kopš pirmā pasaules kara.

1995. gadā Olaines baznīca tika apstiprināta par aizsargājamo valsts nozīmes kultūras pieminekli.

Olaines evaņģēliski luteriskā draudze aptver šīs ticības piederīgos Olaines pilsētā un pagastā, kā arī vēl kādus cilvēkus ārpus šīs teritorijas; kopskaitā ap 120 cilvēkiem. Mācītāja Oskara Skrodeļa vadībā dievkalpojumi tagad Olaines baznīcā notiek katru svētdienu plkst. 14.00. Ir svētdienas skola bērniem. Dievkalpojumi un svētbriži notiek arī Olaines pilsētas Sociālās aprūpes centrā.

Olaines Vēstures un mākslas muzejs izdevis Valdas Vilītes grāmatu “Olaines Sv.Elizabetes baznīca 1753 - 2003” sakarā ar Olaines Sv.Elizabetes mūra baznīcas uzcelšanas un iesvētīšanas 250 gadadienu - 2003.gada jūlijā. Šis vēsturiskais atskats pirmo reizi sniedz zinātniski pamatotas atbildes uz jautājumu, kad radās Olaines draudze, kur un kādi bija pirmie Dievnami, kas bija pirmie mācītāji. Šī ir pagasta vecākā celtnē, kas nonākusi līdz mūsdienām. Tā ir saglabājusi arī neparastu pievilcību, mieru sevī un ap sevi, neskatoties uz tām vētrām, kas plosījušās gan pie viņas, gan viņā.

- **Dievkalpojumi svētdienās**
plkst.10
- Lūgšanu vakari otrdienās plkst.19
- Bībeles studijas un svētdienas skola
atsāksies rudenī
- Mācītāja pieņemšanas laiks vasaras
periodā - pirms un pēc
dievkalpojuma vai individuāli
vienojoties (māc.Raivis
Martinsons, tālr. 67936059 vai
29538913, e-pasts:
raivis.martinsons@inbox.lv)

Doles-Ķekavas ev. lut. draudzes

Kapu svētki

2010. gadā:

ĶEKAVAS kapos	25. jūlijā	plkst. 15.00
DOLES kapos	1. augustā	plkst. 13.00
MELLUPU kapos	1. augustā	plkst. 15.00
RATNIEKU kapos	1. augustā	plkst. 16.30
ČANDARU kapos	8. augustā	plkst. 14.00
BRAMBERĢU kapos	8. augustā	plkst. 16.00
KATLAKALNA kapos	15. augustā	plkst. 12.00

KATOĻU DRAUDZES KAPU SVĒTKI

KATLAKALNA kapos	22. augustā	plkst. 14.00
ĶEKAVAS kapos	29. augustā	plkst. 14.00

Doles-Ķekavas ev. lut. draudzes padome.

Aicinājums!

Ienākot vai izejot no baznīcas, pievērs uzmanību priekštelpā izvietotajiem ziņojumu dēļiem – ieskaties uzmanīgi un, iespējams, atradīsi noderīgu informāciju arī sev! Turpat uz galda atrodam arī dažādi bezmaksas bukleti, kuras var paņemt līdzi – sev vai kādam citam.

Piestāj arī pie grāmatu galda dievkalpojumu telpas aizmugurē – daudzi ir raduši ceļu tuvāk pie Dieva, auguši ticībā un guvuši atbildes uz svarīgiem jautājumiem tieši caur kristīgo literatūru!

Savukārt, kancelejā atrodas draudzes bibliotēkas grāmatas, kuras var paņemt uz mājām, lai izlasītu un atnestu atkal atpakaļ. Ikviens no tām iegādāta, domājot tieši par tevi – tavām interesēm un dvēseles un gara vajadzībām. Varbūt tā ir bagātība, ko vēl neesi atklājis un izmantojis?

**Sagaidām draugus
no Stovner draudzes Norvēģijā!**
2010.gada 24.-26.jūlijs

SADRAUDZĪBAS PROGRAMMA

Ikviens laipni aicināts piedalīties!

24.jūlijs

10.25 ierašanās Rīgas lidostā

11.30 – 12.00 sagaidīšana, iekārtošanās viesnīcā „Park Hotel Ķekava”

12.30 pusdienas norvēģu viesiem viesnīcā

14.00 ekskursija uz Aizkraukles pusi (pulcēšanās pie viesnīcas) – Ikšķiles baznīca, Enerģētikas muzejs Koknesē, Kokneses pilsdrupas, Pērses ūdenskritums, Likteņdārzs.

25.jūlijs

10.00 svētdienas dievkalpojums baznīcā ar norvēģu viesu piedalīšanos

13.00 pusdienas norvēģu viesiem viesnīcā

15.00 kapu svētki Doles-Ķekavas draudzes kapos

17.00 sadraudzības vakars pie ērģelnieces Ilzes Milleres (pulcēšanās plkst.16.45 pie viesnīcas)

26.jūlijs

No rīta – atvadīšanās un viesu pavadīšana uz Rīgu

Velkommen!

Kancelejas darba laiks:

Pirmdienās, ceturtdienās 13.00 –
16.00

Sestdienās 10.00 – 15.00

Tālr./fakss 67935858

Atsauksmēm un ierosinājumiem rakstīt:

ramart@inbox.lv Tālr. 28768453

Par numuru atbildīgā Antra Martinsone

**Ieskatieties arī mūsu draudzes mājas
lapā kekava.lvb.lv**

Doles - Ķekavas ev. luteriskā draudze

Rīgas iela 75, Ķekava, Rīgas rajons

kekava.lvb.lv

Bet, cik Viņu uzņēma,
tiem Viņš deva varu kļūt
par Dieva bērniem, tiem,
kas tic Viņa Vārdam,
(Jn 1:12)
